

ιδ'.) Πρόσθεσις ἐν ἀρχῇ τοῦ σ.

Σκεντρὸν (κέντρον), σκεντριάζω (κεντρίζω), στέβος (τέγος) ἰδ. ιδ'.) 1 Καὶ παρ' ἀρχαίοις σκάριφος (κάρφος), σμήρινθος (μήρινθος Πλάτ. νόμ. 1, 644 Ε. ἰδὲ Lob. paral. σ. 167 prol. path. σ. 368), σκνίψ (κνίψ), σκελυνάζειν (χελυνάζειν Ἑσύχ.) σπύραθος (πύραθος) σφάλλω Λατ. fallo. στέγος (τέγος). στέγω Λατ. tego στρύζειν (τρύζειν)· ἰδὲ Kühn. Gr. § 15. α.) 4. καὶ Lob d. Elem. I. σ. 130 καὶ Curt Grundz. σ. 186. 373. — Πρόσθεσις ἔτι σμυκτῆρ (Ἑσύχ.) ἀντὶ μυκτῆρ σμύσσεται (Ἑσύχ.) = ἀπομύσσεται. κίδνασθαι, σκίδνασθαι· κεδασθέντες, σκέδασεν· σκάπετος (Ἑσύχ.) κάπετος. κάφα (Λάκωνες, Ἑσύχ.) = σκάφη λουτήρ. σκαφώρη καφώρη κίμψαντες (Ἑσύχ. ἐρείσαντες), σκίπτειν, φίν (Λάκων) σφίν· (ἰδὲ Curt. Grunz. σ. 692 καὶ ἐξ.)

ιέ. Συναίρεσις.

Τὰ κατ' αὐτὴν ἔχει παρ' ἡμῖν ὅπως παρὰ τοῖς πολλοῖς τῶν νησιωτῶν, ἤτοι χρώμεθα μόνοις τοῖς συνηρημένοις τῶν ῥημάτων τύποις, τοσοῦτο μόνον διαλεκτικὸν σώζοντες ὅτι ἀντὶ τοῦ οἴη λέγομεν, ὠ ἐβῶξεν, ἐν Ὀφει (ἐβόησε)· ὀγδῶντα ὀγδοή(κο)ντα. ἐν τῇ δημῶδει καὶ τὸ ἀσυναίρετον ἐν χρήσει. καὶ παρ' ἀρχαίοις ὀγδῶκοντα, βῶσας, βῶσαι, ἐβῶθεον, βωθήσαντες.

ιζ'. Συνίζησις

Κατακορῆς αὐτῆς ἡ χρῆσις ἐν τε τῇ δημῶδει γλώσση καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει καὶ ἐν δυσὶν ἐπιφερομέναις. Οὕτως ἄετε (ἄγετε) αἰτόντες (ἄετός), ἀλλὰ αἰτικόν, αἰκόν, αἰετς, Ἄενικόλας. (Γεώρτς Γεώργιος). Γιάννες (Ἰωάννης). θεός θεῖός καὶ θεῖα καὶ κρέας καὶ Ὀβρηός (Ἑβραῖος) ἐν τῇ δημῶδει μόνον, παρ' ἡμῖν θεός, θεῖος, θεία, κρέας, Ἑβραῖος. — Γιά (διά), γιατρός (ιατρός), γιατρικόν (ιατρικόν) = (φάρμακον), ἀποκρυόνω (ἀποψύχω), Γιορδάντς (Ἰορδάντης), Γιουβάντς (Ἰωάννης) ἐκ τῆς Ῥωσσικῆς γλώσσης εἰλημμένον, ἐννιακόσια, ἀλλὰ ἐννέα, ἐν δὲ τῇ δημῶδει ἐννεά. χίλια, χίλιοι ἐν τῇ φράσει «χίλιοι μύριοι» — ἄπειροι, ἀλλὰ δύο, μίαν, ἐν δὲ τῇ δημ. δύο, μῖαν. γονείων, ἐν

δὲ τῆ δημ. γονεῶν βασιλέας ἐν τῆ δημ. βασιλιάς· νέιος, ἐν τῆ δημ. νιός· γεορτῆ παρ' ἀμφοτέροις· ἀηδόν,' νηάτα τὰ ἡ νεότης παρ' ἀμφοτέροις· παρ' ἡμῖν ἡ νεότη, ἐν τῆ δημ. νεότη· γένεια, γυιός παρ' ἀμφοτέροις. Ἦα εἰς ια ἐν μὲν τῆ δημῶδει καὶ παροξυτονοῦντα (καρδιά, παιδιά), παρ' ἡμῖν δὲ μόνον προπαροξυτονοῦντα μετὰ συνιζήσεως ἐκφέρεται, οἷον ἀπίδια, σταφύλια ἀγούρια, ἐν οἷς τὸ ια προφέρεται λεπτότερον καὶ οἶονεῖ εἰς ἓνα συγκεχωνευμένον φθόγγον, διαφέρον τοῦ δημῶδους εἶ, ὅπερ παλλαχοῦ σχεδὸν ὡς γιὰ ἐκφωνεῖται παρ' ἡμῖν οὐδαμῶς γ ἀκουομένου· ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς γενικαῖς τῶν τοιούτων ὀνομάτων, παρ' ἡμῖν μὲν παιδίων, σταφυλίων, ἐν δὲ τῆ δημῶδει παιδιῶν, σταφυλιῶν. οὕτω καὶ σχολεῖον, ἐν τῆ δημ. σχολειό, σχολεῖα, σχολειά· παρ' ἡμῖν κάλλεα, χεῖλεα, ἐν τῆ δημῶδει συνηρημένα κάλλη χεῖλη. Συνιζήσεις ἐν δυσὶ λέξεσι κῆ ἄλλο κῆ ἔχω, κῆ ὄλον, κῆ οὖλον, κῆ ἡμέρα. κῆ ὦρα· 'κῆ ἀγαπῶ, 'κῆ ἐλέπω, κῆ ὠριάζω (οὐ φυλάττω οὐ φυλάττομαι.) ἔρται ἀτός κτλ.

ιῆ. Ἐχθλιψις.

Πρῶτ' ἂν καταλέγοιμεν ἐνταῦθα τὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου παραδείγματα, εἰ καὶ παρ' ἀρχαίοις ἀεὶ ἐν κράσει ἐξεφέρετο καὶ οὐκ ἐξεθλίβετο τὸ τοῦ ἄρθρου φωνῆεν· δεύτερον τὸ α τῶν οὐδετέρων «τὰ πράματ' ἄσκεμα εἶν'» = κακῶς ἔχει τὰ πράγματα· «τρί' ἀπίδια», «δραχός' ἀγκούρια» καὶ τινῶν ἐπιρρημάτων «τάχ' ἀτός», «ὑστερ' ἀτός», «ἄμ' ἀνοίγω». «ἀρ' ἀτός», «ἀρ' ἔρθεν», «ἄι' ἡ γυναῖκα», ὅπερ καὶ πρὸ συμφώνου ἄρ ἄπαντᾶ· προθέσεων τινῶν, κατὰ καταχπάνω, ἐκατερήμαξα, ἐκατέσκισα, κατηγορῶ· κατοιωῶ, κατ' ὄνεμαν. μετὰ μετ' ἐκεῖνον, μετ' ἐσέν, μετ' ἐμάς, μεταλλάζω, ἐμετέπεσα· παρὰ «πχρέρθε με» = ἔδοξέ μοι πως, εἶκασα· παρηγορία, παρ' ὥρας· τοῦ ἄ· προσώπου τοῦ τε ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου πρὸ τοῦ α. «ἔλυσ' ἀτον», «ἐχτυπέθ' ἀέτς», τρίτον τὸ αἰ· τῶν ῥημάτων, ἐπομένου τοῦ φθόγγου ε ἔρχουμ' ἐκεῖ», τέταρτον τὸ τελικὸν ε τῶν ἀντωνυμιῶν με, σε. «ἐχτύπεσέ μ' ἐκεῖνος», ἐντῶκέ σ' ἐκεῖνος. καὶ τοῦ ἐπιρρήματος τότε. «ὀτότ' ἔρθεν»· ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ε, πρὸ

δὲ τῶν λοιπῶν φωνηέντων μετὰ συνιζήσεως ἐκφωνεῖται. οὕτω καὶ τὸ πέντε·

Τὸ γ'. ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ τε παρατατικοῦ (ἔλεγεν, ἔπινεν) καὶ τοῦ ἀ. ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ ἀ. καὶ β'. ἀορίστου παρ' ἡμῖν αἰετὶ μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ ν ἐκφέρεται, ἐν δὲ Σουρμένοις ἄνευ αὐτοῦ καὶ πρὸ φωνήεντος ἐκθλίβεται· ἰδὲ ιθ'). ὁμοίως ἐκθλίβεται τὸ ε τοῦ β'. πληθυντ. προσώπου (ἀγαπάτε) πρὸ ὁμοφθόγγου, πρὸ ἑτεροφθόγγων δ' ἐκφέρεται μετὰ συνιζήσεως. ἐ.) τὸ ι τῆς ἐπί, ἐπεκατήβα, ἐπιστάθα. ἔπαργος ἔπεργος. καὶ τοῦ κάτι, αἰετὶ παρ' ἡμῖν κάτ'. «κάτ' ἔρται»· «κάτ' ἐλίγον», «κατ' εἶδα», «κάτ' ῥούξ' (πίπτει)», «κάτ' χτυπά». ς'.) τὸ ο τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ δύο· ἀπ' ἄλλου, ἀπ' αὐτοῦ, ἀπ' ἐμπροστά, ἀπ' ὀπίσ' δύ' ἀθρόπ', δύ' ἐγγόνια, ἀλλὰ ἀπαντᾶ καὶ δοιοὶ καὶ δοὶ ἐκ τοῦ δοιοί. ἐκεῖν' οἱ δοιοὶ (πρόφ. δοίγ'), δοὶ μοναχοί, ζ') τὸ οι ἐν πολλοῖς πληθυντικοῖς τῆς β'. κλίσεως. ἀνθρώπ' ἔρχονται. ἀλλὰ τοῦτο καὶ πρὸ συμφώνων ἀποβάλλεται.

ιθ'.) Ν ἐφελκυστικόν.

Τοῦτο προστίθεται τοῖς εἰς ε λήγουσι γ'. προσώποις τῶν ῥημάτων· (εἰς ι λήγοντα πρόσωπα τῶν ῥημάτων καὶ δοτικαὶ πληθυντικαὶ τῆς γ'. κλίσεως οὐχ ὑφίστανται (5) καὶ φωνήεντος καὶ συμφώνου ἐπομένου «ἐποῖκεν ἄτο», «ἐντῶκεν ἄτον»· ἐντῶκεν δυνατὰ» (ἀλλὰ τῶν ἀντωνυμιῶν με καί σε, μας καὶ σας ἐπομένων, τὸ ν οὐ προστίθεται. «ἐντῶκε μας», «ἐδῶκε σας», «ἐληγέσε», «ἐχτύπεσέ με.») Τὸ πρὸ συμφώνου προτίθεσθαι τὸ ν φαίνεται ὅτι καὶ παρὰ Ἀττικοῖς εἶθιστο, καθ' ἃ οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ παραδιδόασιν «ὅσοι τῶν Ἀττικῶν τῶ καταλογάθην λόγῳ τὰς ἑαυτῶν συνετάξαντο βίβλους, καὶ φωνήεντος καὶ συμφώνου τοῖς τοιούτοις (τοῖς γ'. ἐνικοῖς καὶ πληθυντικῇ προσώ-

(5) Ἡ ῥοτικὴ πτώσις τοῦ τε ἐν. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ παρ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ δημῳδαί ἄρδην ἠφάνισται· Τοῦτο βεβαίως καὶ ἐ Kühn· Gr. Einl σ. 24 «Von dem Kasus verschwand der Dativ.» Ἄλλ' οὐκ οἶδα, τί παθῶ ὁ αὐτὸς ἐν § 436.1) παλινῳδεῖ καὶ ἀντίφησι λέγων «Bei denen auf us und us stimmt der Dativ mit dem genétive überein, wie dies in der neugriechischen Sprache in allen Declinationen der fall ist.» Ἄλλὰ ποῦ εὑρηται ἐν ἡ νεία Ἑλληνικῇ ἴχνη τῆς δοτικῆς ;

ποις καὶ ταῖς εἰς σι πληθυντικαῖς δοτικαῖς) ἐπιφεραμένου, τὸν προσέθησαν, καὶ μαρτυρεῖ πᾶσα βίβλος» (ὁ νεώτερος Ἀρίσταρχος ἐν Becker Ἀνεκδότοις III. σ. 1400)· γνωστὸν δὲ ἅτι παρὰ ποιηταῖς λίαν ἐλευθέρα ἐστὶν αὐτοῦ ἡ χρῆσις. Ὁμοίως δ' ἡμῖν ποιοῦσι καὶ οἱ Κύπριοι· παρατίθεμαι τόδε τὸ χωρίον ἐκ τῶν Κυπρ. Σακελλ. σ. 164. παραμῦθι 7 στ. 17—31. «τέλος πάντων ἐκααλίκεψεν ὁ πρᾶματευτῆς καὶ πῆεν κ' ἐξεβάρκαρεν οὔλον (γρ. οὔλον) τὸ πρᾶμάν του. Τότες ἀρκίνησεν κ' ἐσκέρωσεν τὸ ῥκός του δώδεκα ἡμέραις, ἐγλύτωσεν καὶ τραντάφυλλα ἐν ἡῦρεν. Τέλος πάντων ἐκααλλίκεψεν νὰ πάη ς τὸν ἀγρόν του. Ἐάν ἐξέβηκεν νὰ πάη, νὰ πιάση βροχὴ καὶ ἀμολόητος. Τέλος πάντων ἴντα νὰ κάμη ὁ καῦμένος, ἐσκουλλίστη τὸ γιαμουρλουκίν του καὶ ἔπεσεν (γρ: κ' ἔπεσεν) ἄνω ς τὸ ταάριν τοῦ χτηνοῦ του καὶ ἔσέ λίην ὦραν ἐπῆεν τὸ χτηνὸν κ' ἡῦρεν μιὰν καμαρόπορταν καὶ ἔστάθησαν τὰ νερά. Ἐσήκωσεν ἄκείνος τὸ γιαμουρλουκίν του κ' εἶδεν τὴν καμαρόπορταν καὶ ἔδόξασεν τὸν θεὸν πῶς ἡῦρεν σπῆτιν (γρ: σπίτιν) νὰ γλυτώσῃ ποῦ (γρ: ποῦ) τὸν ἀμολόητον. Τέλος πάντων ἐπῆεν κ' ἡῦρεν πάχνην καὶ ἔδησεν (γρ: κ' ἔδησεν) τὸ χτηνὸν του, ἐπῆεν ὁ πρᾶματευτῆς κ' ἡῦρεν τζάμπραν καὶ ἔκάτζεν (γρ: κ' ἔκατζεν) ἄνω ς τὸ τιβάνιν, ἤρτεν κάφες, γλυκόν, τζιποῦκιν, χωρὶς νὰ δῆ κανέναν. Τότες ἐσταθήκασιν τὰ νερά καὶ σηκώθηκεν ὁ πρᾶματευτῆς καὶ ἐύριζεν ἄνω τζάμπραν ἔσέ τζάμπραν ναῦρη τὸν νοικοκῦριν νὰ πῆ ἕναν εὐκαριστῶ.»

Εἰς ὁ πρόσωπον μονῆρές ἐστὶ μετὰ τοῦ ἐφελχυστικοῦ ν τὸ ἔτον (καὶ πρὸ συμφώνου), ὅπερ ἡ δημώδης ἦτο καὶ πρὸ φωνήεντος ἦτον λέγει· ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἰδὲ λζ'. ἐν λ. ἀντίς. Ἐν Σουρμένοις τοῦναντίον οὐδέποτε χρῶνται τῷ ἐφελχυστικῷ ν, ἀλλ' αἰεὶ ἐποῖκε, ἔτο· ἐπιφερομένου δὲ φωνήεντος, ἐπισυμβαίνει ἐκθλιψις ἢ συνίζησις. Τὸ κ διεσώθη ὡς ἐφελχυστικὸν ἐν τῷ ἄκι=οῦχι, Ἰωνικῶς οὐκί, ὅπερ ἐν Ὄφει προφέρεται ὡς τὸ Ἰταλικὸν τί, ἔτι δ' ἐν τῷ κολοβῷ κ=οῦκ. (πρὸ φωνήεντος κ, προ συμφώνου κί). Τὸ ς τελευταῖον ἐν τῷ ἀέτς=οὔτως (ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ ἰά.) καὶ ἐν τῇ προθέσει ἐκ' ἐξ ἀρχῆς, πάρεξ καὶ παρέξ. Ἰδὲ Kühn. Gr. § 72

κ'.) Ἰδιάζουσα γραμμάτων τινῶν προφορά.

Γ. Τὸ γ προφέρεται λίαν χαλαρῶς καὶ διὰ τοῦτο καὶ ποτε λαχοῦ μεταξὺ δύο φωνηέντων ὃν ἐξηρέθη. Ἡ τοῦ γ ἐξαίρεσις συνηθεστάτη ἐστὶ καὶ παρὰ Κυπρίοις (ιδεὲ τὸ ἐν ιθ'. παρατεθὲν Κυπρ. παραμ.). ἀλλὰ καὶ παρ' ἀρχαίοις εὔρηται τὸ τοιοῦτον. Παρατιθέμεθα τὰ τοῦ Ἡρώδιανου περὶ μον. λέξ. σ. 19,23 «Οὐδὲν τῶν εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβῶν τὸ ιπραλήγεται καὶ προξύνεται μήποτε οὖν οἱ Ταραντῖνοι χωρὶς τοῦ γ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον φαίνονται, ὥσπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ «Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία» καὶ ἐν Ἰοβάτῃ «χρήζει γὰρ ὀλίον μισθὸν αὐτὸς λαμβάνειν»... Πλάτων μὲν τοι ὁ κωμικὸς ἐν Ἵπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἀνευ τοῦ γ χρῆσιν ὡς βάρβαρον λέγων οὕτως αἰδ', οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῦσαι φίλαι, ἀλλ' ὁπότε εἰπεῖν δεοὶ ὀλίγον ὀλίον ἔλεγεν», «Ἰδὲ Meineke Com. Gr. τ. 1. σ. 192 καὶ τ. 2. σ. 669. Ἀλλαχοῦ δὲ προσετέθη μεταξὺ δύο φωνηέντων, ὧν τινὰ τοῦ δίγαμμα ἔχνη διασώζει, ἐν οἷς καὶ ὡς β ἀκούεται καὶ ὡς βγ. ιδεὲ ιά.) Ἐφάσα (εφά(γ)ισα), (εφά(ι)σα, ἐνθα καὶ τὸ ι ἐξεκρούσθη· ιδεὲ θ'.) 2 καὶ λς'.) ἐν λ τρώγω. Ἄϊος ἢ ἄϊγρος (ἄγρος). Ῥωῖν καὶ Ῥωγῖν (Ῥώξ, Ῥάξ) = θηλή. Μασρεύω (μα(γ)ειρεύω), ιδεὲ ζ'.) 3. μαεύω (μα(γ)εύω), μασία (μα(γ)εία), φεύω (φεύ(γ)ω), ἀγραιίδον (ἀγρ(α)ίγιδον, ἀγρία αἰξ.) ἀγίχον καὶ αἰχον· ιδεὲ α'.) 4. ἀελάδα (ἐν τῇ δημ. ἀγελάδα) = δάμαλις (6)· ἐν τῇ δημ. ἀγέρας, παρ' ἡμῖν ἀέρας (ἀήρ)· ὡσαύτως μυῖγκ παρ' ἡμῖν μυῖα. Ἐν Ἠπεύρῳ θεγός, λαγός (Mullach gr. d. gr. Vls. σ. 14), παρ' ἡμῖν θεός, λαός καὶ ἐν τῇ δημῶδει· ἐν Κύπρῳ μέαλος, παρ' ἡμῖν μέγας. ἰώ, παρ' ἡμῖν ἐγώ. λῖος (ἐνθ. ἄνωτ. σ. 142 καὶ 143). Ἄλλ' ἀγαθός, ἀγοῦρ' (ἐν τῇ δημ. ἀγόρι) = ἄρρεν τέκνον· ἀγορίζω ἀγαπῶ κτλ. ἐκπίπτει οὖν τὸ γ συνηθῶς μεταξὺ τῶν φθόγγων α, ε, α, ι, ο, ι, ε, ι. Οὔτω καὶ παρ' ἀρχαίοις ἐνιαχοῦ, γίνεσθαι, γινώσκειν, ἰών (Βοιωτ.) ἀντὶ ἐγών, ὁ-

(6). Ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἀπολλωνίου ἐρμηνεύοντ τὴν λέξιν φορβάδα «φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα καὶ νομάδα καὶ εὐτροφον βοδὴν» (II. στ. 89. ἐκδ. Beunk 1840. τ. Α'. σ. 125).

λίος (Γαραντῖνοι), καὶ παρ' ἡμῖν ἐλίον. Φιαλία ἀντὶ Φγαλία. ἰδὲ Kühn. Gr, § 68,9. Ἐν δὲ τοῖς γ'. ἐνικοῖς προσώποις τοῦ ἐνεστ. τῶν ἐνεργητ. ῥημάτων καὶ μετὰ τὴν τῆς καταλήξεως εἰ ἀποβαλὴν διατηρεῖ ἢν καὶ πρὸ τοῦ εἰ εἶχε προφορὰν· λέγ', ἐφτιάγ' ὀρθότερον ἴσως λέει=λέγ' ἐφτιάει=ἐφτιάγ' κτλ. Τελευταῖον παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῷ λεγέν (λεκάνη ἔχει ἢν καὶ πρὸ τῶν φθόγγων α, ο, ου φωνήν· ἐνίοτε προφέρεται καὶ ὡς πρὸ τοῦ ε καὶ οἶον ἰ λεγιέν').

Ζ. καὶ Ξ. ἐν τισὶ λέξεσιν ἐτρέπη ἀμφοτέρω εἰς τσ· (Γερμαν z.) τσουμίζω (ἐκ τοῦ ζωμός), τσέπλοι, ἐν τῇ δημῳδαὶ τσώφλοι (ἐξώφλοιον)=τὸ λέπισμα τῶν ὀπωρικῶν, τῶν καρῶν τὸ κολύχνιον ἢ κέλυφος, τῶν ὄστρακοδέρμων τὸ ὄστρακον. Ὁ φθόγγος οὔτος, ὅς καὶ ἐν τῇ δημῳδαὶ ὑπάρχει γλώσση προφανῶς παρσισέφρησεν ἐκ τῆς μετὰ ξένων ἐθνῶν ἐπιμιξίας· ἕτερα τοῦ φθόγγου τούτου παραδείγματα τσερίζω (ἐν τῇ δημῳδαὶ ξεσχίζω), τσυρίζω, τσιρτσιρίζω (ὁ ἦχος τοῦ βράζοντος ἐλαίου, βουτύρου, τοῦ ἐφομένου κοχλίου κτλ.) τσαμπόνω (καμμύω)· ἐν τισὶ δὲ προέρχεται σκληρῶς ὡς tsch Γερμανικόν. Ἀτσέμς (Πέρσης).

Κ. Ἐν Ὄφει καὶ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προφέρεται ἡ συλλαβὴ κε, κι, κια ὡς τσε, τσι, τσια, ξενικῆς καὶ τοῦτο ἐπιμιξίας δῶρον.

Σ. Ἡγουμένου ν (αἰτόνς, σκοτόν' σε) προφέρεται ὡς τὸ Γερμανικόν z (τσ)· πρὸ δὲ τοῦ κ ἐπομένου ι ἢ ε, καὶ πρὸ τῆς συλλαβῆς τριὰ προφέρεται ὡς τὸ Γαλλικόν ch ἢ τὸ Γερμανικόν sch· σκίζω, σκεπάζω, σκεπάρ', σκεπίδ', οὐρανίστρια (οὐρανίσκος), ἀντροχωρίστρια (ἢ τὸν ἀνδρα χωρίζουσα τῆς γυναικὸς) καὶ σιάλια (τὰ)=σίελος, σίαλος· σιάφλα καὶ σιάχλα (ἢ) σίελος. ἐν τῇ δημ. σαχλιάζω=πλαδάω (ἴσως ἐκ τοῦ σαυχμός ἢ σαχνός). καὶ σιουρίζω (συρίζω). Ἀλλὰ σκάφτω σκοτόνω, σκορπός, σκαφίδ', σκουμαι (ὀρθοῦμαι, ἐγείρομαι). Ἐν τοῖς συγχεκομμένοις ἀ. ἐνεργ. ἀορ. ἀκούεται ὡς τσ. ἐχάρτσα (ἐχάρ(ι)σα), ἐδάντσα (ἐδάν(ει)σα) κτλ. Ἐν δὲ Ἰωαννίνοις ἀκούεται τὸ σ ὡς sch. εἴκοσι, στέκουμαι· καὶ αὕτη ἢ προφορὰ ἐκ ξενικῆς πάντως ἐπιμιξίας.

Χ. Πρὸ τῶν φθόγγων ε καὶ ι προφέρεται ὡς τὸ Γερμανικὸν sch· χύμαν (χάλικες ἀσδέστω συμπεφυρμένοι), χειμῶνας, χαιρουμαι, χέρ', χιόν'. Τοῦτο καὶ ἐν Ἀμοργῷ, Καλύμνῳ καὶ Ἀστυπαλαίᾳ· Mullach Gr. d. gr. Vls. σ. 92. Ἐξαιρεῖται τὸ ἤσυχία, ἤσυχος, ἀνήσυχος, ἀνησυχία, τύχη, τυχερός καὶ εἴ τί που ἕτερον. Ἀλλὰ καὶ ἐκθλιβομένου τοῦ φθόγγου ι, διατηρεῖ ἦν καὶ πρὸ τῆς ἐκθλίψεως εἶχε προφορὰν ὡς ἐχ' = ἔχει· πρόφερε esch. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ προσώπῳ ἔεις (ἔχεις) ἐξεκρούσθη τὸ χ, τὰ δ' ὑπολειφθέντα μετὰ συνιζήσεως προφέρεται.

Ξ. Καὶ τοῦτο πρὸ τοῦ φθόγγου ι προφέρεται ἔστιν ὅτε ὡς Ksch. ξύνω (ἐκχέω), ξιορίζω (ἐξορίζω) = διώκω· ἀλλ' ἀξίος, ἀξινάρ'.

Ψ. Προφέρεται ὡς psch. ἐν τῷ ψῆ (ψυχῆ), ἀνεψιός ἀνεψιά.

ΟΥ. Ἐν τισι χωρίοις ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ἄρθρου το ὕ ἀκούεται ὡς τὸ Γερμανικὸν ü· τοῦ = (tū): τοῦ (τιοῦ) Γεώρ. τοῦ (τιοῦ) Γοργόρ' (Γρηγορίου).

κά.) Προσωδία.

Παρατηρητέον ὅτι καὶ ἡ τετάρτη συλλαβὴ ἐν τισι ῥηματικοῖς σχηματισμοῖς καὶ τοῖς εἰς εσσα θηλυκοῖς τῶν εἰς ος βαρυτόνων ἐπιθέτων τονοῦνται· ἔφεραμε, ἐχτύπεσαμε, νόστιμεσσα, ἀνοστεσσα, ἄσκεμεσσα. Τοῦτο δὲ καὶ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος γίνεται· Οὕτως ἐν Κρήτῃ ἔπαφνε, ἐκαφνε, ἐλέγασινε κτλ. Παρατιθέμεθα καὶ τινὰ παραδείγματα ἐκ τῆς Λακωνικῆς διαλέκτου· ἔταινερε (ἐκεῖνος), ἔτειναί· (ἐκεῖνη), ἔτειναρι (ἐκεῖνης), ἔτεινανι (ἐκεῖνην)· ἃ γραπτέον μᾶλλον δι' ἡ κατὰ τὸ Δωρικὸν τῆνος. (Mullach Gr, d gr. Vls' σ. 98). Ἐν τῇ ἐγκλίσει τῆς ἀντωνυμίας ἀτόν, ἀτήν, ἀτό συναπτομένης στενωῶς ἐν τῇ ἐγκλίσει τῇ προηγουμένη λέξει ὁ τόνος φαίνεται ἐν τῇ πέμπτῃ συλλαβῇ· ἔφεραμ' ἀτον (οὐχὶ ἔφεράμ' ἀτον), ἔφεραν ἀτα, ἐτίμεσαν ἀτην κτλ.

κβ'.) Ἐγκλισις.

Ἐγκλιτικαὶ λέξεις εἰσὶ τὸ ῥῆμα εἶμαι ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ

παρατατικῶ καὶ τρισύλλαβον ἔτι ὄν. ἐμεῖς ἐμουνες (ἡμεῖς ἡμεν). ἀλλὰ καὶ τύποι μετὰ τεσσάρων συλλαβῶν· ἐμεῖς ἐμουνεστιν (ἡμεῖς ἡμεν)· αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμῖαι με, σε, αὐτον, αὐτην, αὐτο (αὐτόν, αὐτήν, αὐτό), μας, σας, αὐτς, αὐτα (αὐτούς, αὐτά)· αἱ γεν. τοῦ πληθυντ. ἐμουν, ἐσουν, αὐουν, (ἡμῶν, ὑμῶν, αὐτῶν) καὶ τοῦ ἐνικοῦ μ', σ', αὐτ' αἱ ἐπιτεταμέναι πληθυντ. αἰτ. μαςε, σαςε καὶ γεν. ἐμουνε, ἐσουνε, αὐθε, (ιδὲ λά.) 1). Παρατηρητέον ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ ἢ αἰτ. αὐτόν κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐνεκλίνετο (Ἰδὲ Kühn· § 88: e) Amm 1). Παρ' ἡμῖν ἐν τῇ ἐγκλίσει ὁ τόνος τῆς ἐγκλιτικῆς ἀποβάλλεται, οὐδέποτε δ' ἐπὶ τῆς ληγούσης τῆς προτεταγμένης λέξεως ἀκούεται. Οὐκ ἐγκλίνονται δ' αἱ ἀντωνυμῖαι ἐπὶ ἐμφάσεως καὶ ἀντιδιαστολῆς, ὅτε καὶ προτάσσονται τοῦ ῥήματος καὶ πληρέστερον ἔχουσι τύπον, ἐμέν, ἐσέν, ἐμάς, ἐσᾶς, αὐτόναν, αὐτέν, αὐτέναν, αὐτουνοῦς.

κγ'. Ἄρθρον.

Ἐνικός ἀριθμός.	Ἄρσ.	θηλ.	οὐδ.	Πληθυντ.	Ἄρσ.	θηλ.	οὐδ..	
	ὄνομ.	ὁ	ἡ		τὸ	οἱ	οἱ	τὰ
	γεν. τοῦ	τῆ	τοῦ		τῶν, τοῦν, τοῦ	ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν.		
	αἰτ. τόν,	τήν	τό		τς καὶ τσοί,	τά.		

Σημείωσις. Τὸ τελικόν φωνήεν τοῦ ἄρθρου ἐκθλίβεται πρὸ φωνήεντος· ἢ αἰτιατ. τοῦ πληθυντικοῦ καὶ ἀρσενικοῦ τσ ἐγένετο ἐκ συγκοπῆς τοῦ ου τ(ου)ς. ἢ συγκοπῆ τοῦ ου καὶ ἐν τοῖς βαρυτόνοις ὀνόμασι τῆς β'. κλίσεως γίνεται· ἀνθρώπ(ου)ς. Μετὰ τῆς προθέσεως εἰς τοῦ μὲν ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου ἢ γενικῆ τοῦ ἐνικοῦ γίνεται κατὰ παραφθοράν 'σοῦ (εἰς τοῦ, σ' τοῦ, 'σοῦ, 'σοῦ Νικόλα), τοῦ δὲ θηλυκοῦ 'ςῆ (εἰς τῆς, 'ςτῆς, σ'τῆ, 'ςῆ, 'ςῆ Φανῆς). Οἱ τύποι οὗτοι οἱ συγκεκομμένοι εὑρηνται καὶ νῦν ἔτι πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος (τῆ γυναῖκες, τσοί ἄνδρες, τς ἄνδρες)· ἀπαντῶσι δὲ πρῶτον ἐν Ἐρωτοκρίτῳ.

«γιατί δὲν του γκατρεύουσι τς ἀγάπης τὴν ὀδύνη·
 «κὴ ὅπου με τς ἀναστεναγμοὺς θρίφεται καὶ πλαταίνει·
 «ἀθήκασι τς ἀθιδολαίς, ἔτ' ἄρματα βάνουν χέρα».

(ιδὲ Κορ. Ἄτ. τόμ. 2. σ. 50 καὶ Mullach Gr. d. gr. Vls. σ. 190).

Τὸ θηλυκὸν ἐν τῷ πληθυντικῷ οὐδὲν που διαφέρει τοῦ ἀρσενικοῦ· περὶ τούτου ἐροῦμεν ἐν κδ'.) 2 σημ. 2 ἐν τῇ συμφωνίᾳ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ ὀνόματος. Ἐκ τῆς γεν. τοῦ πληθ. τοῦ ἀποβολῆ τοῦ ν παρῆκται καὶ ἕτερος τύπος τοῦ (ὅμοιος τῇ γεν. τοῦ ἐν·). οὗ πρό φωνήεντος ἐκθλίβεται καὶ τὸ τελικὸν ου· (τοῦν παιδίων, τοῦ γυναικίων, τ' ἀθρωπίων)· (ἔπεται συνέχεια.)

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΡΙΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

ΥΠΟ Κ. ΚΑΤΑΙΒΑΙΝΗ.

Παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος λόγῳ § 27 φέρεται «ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης—καὶ ἐπέταξεν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐκ ἅστης τῶν φυλῶν ἐλέσθαι τοὺς ἐπιμεληθησομένους τῶν ἔργων».

Ποῖα εἶναι τὰ ψηφίσματα ταῦτα τῶν φυλῶν καὶ πῶς ὁ Δημοσθένης γράψας ψήφισμα ἐπέταξεν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐκ ἅστης τῶν φυλῶν; Ἴνα μὴ ἀπορῆς ἐν μόνον γράμμα μεταβαλὼν ἀνάγνωθι «ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης—καὶ ἐπέταξεν ἐν τῷ ψηφίσματι (δηλ. ἐν τῷ ψηφίσματι τούτῳ) ἐκ ἅστη τῶν φυλῶν ἐλέσθαι τοὺς ἐπιμεληθησομένους τῶν ἔργων»· πρβ. § 30 «ὅταν, ὡσπερ νῦν, ἐπιταχθῇ τι ταῖς φυλαῖς».

Παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ πρὸς Σπουδῖαν λόγῳ § 6 ἀναγινώσκειται «μάρτυρας παρέξομαι — ὡς ἔλαττον τὰς χιλίας ἑκομισάμην».